

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/77/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619202393
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6619202393.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: BIELA LABUŤ s.r.o., IČO: 36 795 691, so sídlom Námestie Martina Benku 4, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, zast. JUDr. Róbert Gombala, advokát, P. Rádayho 14/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému: Tatra banka a. s., IČO: 00 686 930, so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava, o vylúčenie pohľadávky z exekúcie, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č. k. 12C/18//2019 - 272, zo dňa 07. augusta 2020, takto

rozhodol:

I. Uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania m e n í tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

II. Žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol: „Konanie zastavuje. II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% v lehote troch dní od právoplatnosti samostatného uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania žalobcu.“

2. Z odôvodnenia uznesenia je zrejmé, že dňa 06.08.2020 žalobca doručil súdu späťvzatie žaloby v plnom rozsahu a navrhol, aby súd konanie zastavil a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania voči žalovanému. Späťvzatie žaloby žalobca dôvodil tým, že na základe nahliadnutia do súdneho spisu a aj na základe odpovede žalovaného zo dňa 04.08.2020 a vyhodnotenia súčasného skutkového stavu veci, kedy žalobcovi bola ešte dňa 21.12.2017 vyplatená suma 70 000,- eur v súlade s vtedy právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami súdov (viď. rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 17C/42/2015-129 (teraz č.k. 12C/18/2019) zo dňa 15.06.2016, ktorým súd rozhodol o vylúčení pohľadávky vo výške 70 000 eur z exekúcie v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 15Co/382/2016-184 zo dňa 29.11.2017, právoplatným dňa 14.12.2017) žalobca ustálil, že v žalobe o vylúčenie pohľadávky z exekúcie - vzhľadom na zmenený skutkový stav veci sa žalobca už v súčasnosti nemôže domáhať vylúčenia pohľadávky z exekúcie, keďže táto bola v súlade s právoplatným rozhodnutím súdu v exekučnom konaní sp. zn. EX 5170/14 vylúčená dňa 21.12.2017 a žalobcovi bola z účtu povinného vyplatená suma 70 000,- eur. Žalobca má zato, že zastavenie konania nezavinil, späťvzatím žaloby len reagoval na zmenený skutkový stav, ktorý nastal potom, čo súd právoplatne rozhodol.

3. Žalovaný písomným podaním zo dňa 06.08.2020 súhlasil so späťvzatím žaloby žalobcom a zároveň vyslovil nesúhlas s návrhom žalobcu, aby hradil žalobcovi trovy konania.

4. Okresný súd v súlade s ust. § 145 ods. 1 CSP a § 146 ods. 1 CSP konanie zastavil.

5. O náhrade trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol súd podľa ustanovení § 396 ods. 1 CSP, § 453 ods. 1, 3 CSP, § 256 ods. 1 CSP, a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov celého konania, nakoľko podľa názoru súdu žalobca nezavinil zastavenie konania, keďže žalovaná suma 70 000,- eur bola na základe právoplatných rozhodnutí súdov z exekúcie sp. zn. EX 5170/2014 vylúčená dňa 21.12.2017 a následne vyplatená žalobcovi. Hoc est došlo k zmene skutkového stavu veci, k absencii opodstatnenia žaloby.

6. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný odvolanie, voči výroku o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd v tejto časti uznesenie okresného súdu zmenil a žalovanému priznal plnú náhradu (100 %) trov konania voči žalobcovi.

7. Namieťa, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Súd vôbec neposkytol žiadne dôvody pre svoj záver ohľadom uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť trovy žalobcovi. Záver súdu je nelogický, v rozpore so znením zákonných ustanovení a je arbitrárny.

9. Súd odignoroval, že na základe uznesenia NS SR sp. zn. 8Cdo 43/2018 z 27.03.2019 boli predchádzajúce rozhodnutia súdov (okresného a krajského) v konaní zrušené a teda na ne nemožno nahliadať ako na právoplatné.

10. V rozhodnutí nie je uvedené z akého dôvodu súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému, čím žalovanému odňal možnosť riadne skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku.

11. Súd poukázal na ust. § 256 ods. 1 CSP a tým nepriamo naznačil, že zastavenie konania procesne zavinil žalovaný. Avšak nikde to priamo neuviedol, ani nezodôvodnil. Prítom procesný úkon späťvzatia vykonal žalobca a ako už žalovaný uviedol, on nijako nezavinil, ani procesne ani inak, že žalobca zobral žalobu späť a že došlo k zastaveniu konania. Záver uznesenia je teda v priamom rozpore s ust. § 256 ods. 1 CSP.

12. Podstatné je, že skutočnosť, že žalobca sa v súčasnosti nemôže domáhať vylúčenia pohľadávky z exekúcie žalovaný nijako nezavinil. Aj z odôvodnenia zrušujúceho rozsudku NS SR je zrejmé, že zrušené rozhodnutia sa odklonili od všeobecného právneho záveru uvedeného v rozsudku NS SR z 30.11.2010 sp. zn. 1MCdo 2/2009 podporeného aj ďalšími rozhodnutiami rôznych krajských súdov, teda sa bez zdôvodnenia odklonili od konštantne judikovaného záveru, že „vzhľadom k tomu, že výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky sa týka pohľadávky, ktorú má majiteľ účtu na základe zmluvy o účte voči peňažnému ústavu, nie je rozhodujúce, koho boli peňažné prostriedky, ktoré boli na účet uložené. Podstatná z tohoto hľadiska je jedine skutočnosť, kto je majiteľom účtu, lebo jedine on má pohľadávku z účtu v peňažnom ústave“.

13. Pokiaľ aj došlo k zmene skutkového stavu a vyplateniu uvedených prostriedkov žalobcovi (čo okrem iného žalobca v konaní ani nepreukázal) nemožno to za žiadnych okolností pričítať na ťarchu žalovanému a je nepochybné, že žalovaný tieto skutočnosti nijako procesne nezavinil. Žalovaný nijako nezavinil, že zrušené rozhodnutia boli vydané v rozpore so všeobecným záverom súdov, naopak, bol v dôsledku týchto rozhodnutí poškodený tým, že uvedené prostriedky boli vyplatené žalobcovi na základe rozhodnutí, ktoré boli následne NS SR zrušené.

14. Podľa názoru žalovaného žalobca podal žalobu špekulatívne, keď konštantná judikatura jednoznačne v obdobných prípadoch potvrdzuje, že nie je rozhodujúce, koho boli peňažné prostriedky, ktoré boli na účet uložené alebo zaslané, podstatné z tohto hľadiska je jedine to, kto je majiteľom účtu. Lebo len on má pohľadávku z účtu v peňažnom ústave a preto nebol dôvod na vylúčenie sumy resp. pohľadávky z exekúcie a žaloba bola neopodstatnená. Žalovaný nijako nezavinil podanie žaloby a najmä nijako nezavinil, že žalobca zobral žalobu späť. Navyše žalovaný prišiel o čiastku vymoženú exekútorom v exekučnom konaní, ktorú mohol použiť na uspokojenie svojej pohľadávky a v takomto špekulatívnom konaní, ktorého výsledkom býva v zmysle konštantnej judikatury zamietnutie žaloby, mu vznikli náklady na právne zastúpenie v dovolacom konaní a cestovné náklady - účasť na pojednávaní v Lučenci. Pokiaľ

by aj súd považoval za stranu, ktorá zavinila zastavenie konania žalovaného (pričom žalovaný tvrdí, že touto stranou je žalobca), mal podľa názoru žalovaného prinajmenšom nepriznať žiadnej strane náhradu trov konania v súlade s ust. § 257 CSP. To však nič nemení na názore žalovaného, že súd mal právne posúdiť situáciu v súlade s § 256 CSP tak, že stranou, ktorá procesne zavinila zastavenie konania bol žalobca a teda súd mal priznať náhradu trov konania žalovanému voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

15. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol uznesenie okresného súdu v napadnutej časti potvrdiť.

16. Súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že žalobca sa vzhľadom na zmenu skutkového stavu (dosiahnutia vylúčenia pohľadávky z exekúcie a vyplatenia sumy 70 000,- eur zo strany F. ktorá na základe príkazu exekutora túto sumu blokovala a túto sumu žalobcovi nevrátila na základe príkazu povinného), nemohol ďalej úspešne domáhať svojho nároku a teda musel z hľadiska procesného svoju žalobu vziať späť. Na tejto skutočnosti podľa žalobcu nič nemení skutočnosť, že pôvodné rozhodnutia v danej veci (okresného súdu zo dňa 15.06.2016, aj krajského súdu zo dňa 29.11.2017) boli následne (až 27.03.2019) zrušené. Pretože v čase, keď žalobca mal vyplatenú sumu 70 000 eur predmetné rozhodnutia boli právoplatné a vykonateľné a týmito rozhodnutiami sa riadili strany sporu a aj F... Teda z hľadiska sporu žalobca dosiahol to, čo v spore sledoval a zastavenie sporu objektívne nezavinil. Pokiaľ by bol žalobca za situácie, že nie je čo v jeho záujme z exekúcie vylúčiť, v spore pokračoval, tak by bol vzhľadom na zmenu skutkového stavu bezpodmienečne neúspešný a zároveň by tým ešte aj navýšil trovy konania, ktoré by boli vznikli ďalšími úkonmi v takomto spore.

17. Žalobca sice spôsobil zastavenie konania, no nie z jeho procesného zavinenia. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca dosiahol na základe právoplatných rozhodnutí súdov to čo sledoval, bolo za zmenenej skutkovej situácie správne zo strany súdu vyhodnotiť, že procesne zavinil zastavenie konania žalovaný, ktorý voči späťvzatiu žaloby pri žalobcom popísanej zmene skutkového stavu nenamietal a so späťvzatím žaloby, ktorú odôvodnil žalobca výslovne len zmenou skutkového stavu, súhlasil.

18. Nie je správne a dôvodné tvrdenie žalovaného, že žalobca zmenu skutkového stavu nepreukázal - o vyplatení sumy 70 000 eur predložil súdu výpis z účtu povinného.

19. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že skutočnosť, že žalobca v prípade nevzatia žaloby späť by bol v konaní neúspešný, je právne irelevantná. Vnútna pohnútkou žalobcu vedúca k späťvzatiu žaloby nezbavuje procesnej zodpovednosti žalobcu na zastavení konania (viď. uznesenie NS SR zo dňa 14.09.2011 sp.zn. 7M Cdo 4/2010). Rozhodujúce je z pohľadu priznania trov konania, či dôvody zobrať žaloby späť zavinil žalovaný. Žalovaný nijako nespôsobil, že v predchádzajúcom konaní súdy rozhodli v rozpore s ustálenou judikaturou (pričom tieto rozhodnutia boli následne zrušené) nespôsobil, že Slovenská sporiteľňa a.s. bez súhlasu súdneho exekutora (ktorý bol potrebný na vyplatenie sumy žalobcovi) sumu žalobcovi vyplatila a tiež nijako svojím konaním nespôsobil, že sa žalobca rozhodol zobrať žalobu späť.

20. V zmysle Nálezu Ústavného súdu SR z 20.03.2018, sp.zn. II ÚS 596/2017: „Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP je z obsahového hľadiska v podstate zhodné s ust. § 146 ods. 2 O.s.p. účinného do 30.06.2016. Niet preto dôvodu neaplikovať ustálenú judikaturu všeobecných súdov, ktorá sa týka ust. § 146 ods. 2 CSP. Ustálená rozhodovacia prax jednoznačne stanovuje, že pokiaľ žalobca musel žalobu zobrať späť pre správanie žalovaného spočívajúce napr. v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je treba konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca zobral žalobu späť bez udania dôvodu, alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca. Ak došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby možno žalovanému uložiť povinnosť nahradiť trovy zastaveného konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne. Tiež musí ísť výslovne o správanie samotného žalovaného a nie niekoho iného alebo o správanie oboch účastníkov.

21. Tvrdenie žalobcu, že z dôvodu zmenenej skutkovej situácie procesne zavinil zastavenie konania žalovaný je v rozpore s ust. CSP a tiež s ustálenou judikaturou. Rovnako je irelevantný súhlas žalovaného so zastavením konania. Po prvé v zmysle CSP možno pokračovať v konaní napriek nesúhlasu žalovaného výlučne v prípadoch, ak ide o vážne dôvody. V danom prípade žiadne vážne dôvody na nesúhlas neexistovali. Po druhé, ustálená judikatúra jednoznačne stanovuje, že žalovanému

možno uložiť povinnosť nahradiť trovy zastaveného konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne. Teda rozhodujúce je správanie žalovaného pre ktoré bola žaloba vzatá späť, nie pre ktoré došlo k zastaveniu konania. Takže ani v zmysle ustálenej judikatúry nie je právne relevantné, či žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil, nakoľko ide o úkon časovo nasledujúci po späťvzatie žaloby a teda ani nemôže ísť o správanie žalovaného pre ktoré je žaloba vzatá späť. Podľa žalovaného je úplne nepochybné, že zastavenie konania zavinil žalobca. Okresný súd opäť (rovnako ako pri pôvodnom meritórnom prvostupňovom rozhodnutí) v danej veci rozhodol v rozpore s ustálenou judikatúrou a bez náležitého odôvodnenia tohoto odklonu.

22. Žalobca nesúhlasí s vyjadrením žalovaného zo dňa 27.10.2020 a navrhuje, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania potvrdil. Kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska. Z objektívneho hľadiska sa už ďalej žalobca nemohol domáhať toho čo na základe právoplatných a vykonateľných rozhodnutí dosiahol (bez ohľadu na to, že následne boli tieto rozhodnutia zrušené). Žalobca opakuje, že žalobu zobral späť s uvedením konkrétneho dôvodu. Žalobca nespochybňuje tvrdenia, že neexistuje dôvod na neaplikovanie súčasnej judikatúry v oblasti rozhodovania o náhrade trov konania, no zároveň uvádza, že na posudzovaný prípad nie sú priliehavé rozhodnutia citované žalovaným, pretože tieto neriešia identický prípad, ktorý je vzhľadom aj na skutkový vývoj oproti citovaným rozhodnutiam špecifický a podľa žalobcu je potrebné v posudzovanom prípade vychádzať z toho, že žalobca počas konania dosiahol z objektívneho hľadiska výsledok, ktorého sa domáhal a aj zastavenie konania vyplývalo jedine z toho, že žalobca sa tiež objektívne a bez jeho zavinenia už nemohol voči žalovanému domáhať toho, čo predtým dosiahol. Žalobca za danej situácie v spore nemohol konať inak ako konal, tj. nemohol trvať na žalobe, pokračovaním v konaní by zbytočne vznikli ďalšie trovy.

23. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. V zastavujúcej časti uznesenie nie je dotknuté.

24. Podľa ust. § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

25. Podľa ust. § 256 CSP ods. 1 ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Ods. 2, ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

26. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

27. S prihliadnutím na rozsah odvolania, ktoré smerovalo proti výroku súdu prvej inštancie, ktorým súd rozhodol o trovách konania, odvolací súd sa zaoberal trovami konania tak, ako boli zo strany žalovaného namietané.

28. V odvolaní žalovaný súdu vytýkal nesprávne právne posúdenie veci - nesprávnu aplikáciu ust. § 256 ods. 1 CSP a mal zato, že súd vôbec neposkytol žiadne dôvody pre svoj záver ohľadom uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť trovy žalobcovi (súd iba nepriamo naznačil, že zastavenie konania procesne zavinil žalovaný) - záver súdu je arbitrárny. Pritom žalovaný zastáva názor, že nakoľko procesný úkon späťvzatia vykonal žalobca, zastavenie konania zavinil žalobca. Žalovaný zastavenie konania nijako nezavinil - nijako svojím konaním nespôsobil, že žalobca sa rozhodol zobrať žalobu späť. Pokiaľ by súd považoval za stranu, ktorá zavinila zastavenie konania žalovaného, potom mal súd prinajmenšom nepriznať žiadnej strane náhradu trov konania v súlade s ust. § 257 CSP.

29. Vo všeobecnosti sa náhrada trov konania spravuje zásadou úspechu vo veci (§ 255 CSP), ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 CSP). Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli, pričom náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórný výsledok sporu. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom.

30. Pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania priznaných podľa § 256 ods. 1 CSP je súd povinný skúmať, či niektorá zo strán zavinila, že konanie sa muselo zastaviť.

Zavinenie nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom význame, ale vo vzťahu k príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie strany sporu (správne podotýka žalovaný v odvolaní - nie niekoho iného, alebo správanie oboch účastníkov) a dôsledkom je vznik trov protistrany. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trov konania.

31. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7M Cdo 4/2010: „Pri zastavení sporového konania je pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či a pokiaľ áno, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil. Kritérium procesného zavinenia treba posudzovať z objektívneho hľadiska a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala resp. akého výsledku sa domáhala a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr zobrala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom, či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu). V takomto prípade nesie zodpovednosť na zastavení konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je jeho správanie ako účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzátí žaloby.“

32. Z námietok oboch strán vyplýva, že v posudzovanej veci ide o prípad špecifický z hľadiska naplnenia kritéria procesného zavinenia, či už žalobcom alebo žalovaným. Žalovaný nevyklučuje, ani prípadnú aplikáciu ust. § 257 CSP, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti na zastavení konania. Žalobca na takýto návrh žalovaného vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného nereagoval. Odvolací súd preskúmal, či zo skutkových okolností nevyplývajú predpoklady i pre jeho uplatnenie.

33. Z obsahu spisu je zrejmé, že na základe návrhu (žaloby) žalobcu doručeného súdu dňa 08.12.2015 prebiehalo súdne konanie o vylúčenie veci z exekúcie (vedenej oprávneným Tatra banka a.s. voči povinnému L. U., o vylúčenie sumy 70 000 eur z účtu povinného). Vo veci bolo súdom právoplatne rozhodnuté dňom 14.12.2017 (kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu zo dňa 15.06.2016 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu zo dňa 29.11.2017). Dňa 21.12.2017 bola žalobcovi vyplatená suma 70 000 eur z účtu povinného (L. U.) vedeného v F. F. R... Na základe dovolania žalovaného datovaného dňa 23.01.2018, doručeného okresnému súdu dňa 26.01.2018, proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd SR dňa 27.03.2019 zrušil právoplatné rozhodnutie krajského a okresného súdu vydané v danej veci a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (zrušujúce rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 20.05.2019). Obsahom dovolania bol aj návrh žalovaného na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia (§ 444 ods. 1 CSP) - zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu sa o ňom nezmieňuje. Dňa 06.08.2020 (deň pred vytýčeným pojednávaním na okresnom súde) doručil žalobca súdu späťvzatie žaloby (s uvedením dôvodov, že na základe právoplatných rozhodnutí súdov bola suma 70 000 eur z exekúcie vylúčená a žalobcovi vyplatená) a navrhol konanie zastaviť. Konanie bolo zastavené dňa 07.08.2020 a bolo rozhodnuté o trovách konania. Výrok o zastavení konania nadobudol právoplatnosť dňa 25.09.2020.

34. Prvkom zavinenia (zavinenia vo vzťahu k príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie strany sporu) môže byť aj „prejav vôle žalobcu“ spočívajúci, napr. v späťvzátí žaloby a dôsledkom je vznik trov protistrany, pretože nič z toho nemožno pričítať na ťarchu toho, kto sa iba bránil. Ako je vyššie uvedené, ak nie je osvedčené, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené pozdejším chovaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné vyvodzovať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho chovaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu).

35. Prejav vôle žalobcu v posudzovanom prípade vychádza zo špecifickej skutočnosti, že mu bola vyplatená suma 70 000 eur na tom základe, že v spore so žalovaným uspel, teda v čase vyplatenia mal žalobca k dispozícii právoplatné rozhodnutie súdu. Avšak žalovaný využil svoje právo mimoriadneho

opravného prostriedku - dovolania a výsledkom dovovacieho konania bolo zrušenie právoplatných rozhodnutí nižších súdov (ktoré boli základom pre vyplatenie sumy 70 000 eur), vec sa vrátila do štádia konania, kedy niet meritérneho rozhodnutia a nie je zistené, či bola žaloba žalobcu podaná dôvodne. Osobitosť daného prípadu spočíva v tom, že práve v tomto štádiu zobral žalobca žalobu späť, riadiac sa tým, že sa už v súčasnosti nemôže domáhať vylúčenia pohľadávky z exekúcie, keďže táto pohľadávka bola v súlade s právoplatným rozhodnutím súdu v exekučnom konaní vylúčená z exekúcie a žalobcovi bola suma 70 000 eur vyplatená a to treťou osobou - SG, ktorá viedla účet povinného na ktorom boli finančné prostriedky blokované z dôvodu exekúcie vedenej voči povinnému. Vo svojej podstate odpadol predmet sporu a žalobca dôvodne uvážil, že v takomto konaní možno očakávať iba taký výsledok konania, že jeho žaloba o vylúčenie veci z exekúcie by bola zamietnutá, a že pokiaľ by žalobca žalobu nevzal späť, vznikli by ďalšie trovy konania zbytočne. Pričom z hľadiska sporu žalobca dosiahol to, čo v spore sledoval.

36. Žalovaný voči späťvzatiu žaloby pri žalobcom popísanej zmene skutkového stavu nenamietal, a so späťvzatím žaloby, ktorú žalobca odôvodnil výslovne len zmenou skutkového stavu súhlasil s poukazom na to, že žiadne vážne dôvody na nesúhlas podľa jeho názoru neexistovali. Preto žalovaný netrval na pokračovaní v konaní, v ktorom by mohlo byť meritérne rozhodnuté a rozhodovanie o trovách konania by sa riadilo zásadou pomeru úspechu strán vo veci.

37. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca zobral žalobu späť, a to nie pre správanie žalovaného (zmenený skutkový stav síce vznikol v dôsledku podania dovolania žalovaným, kedy dovolací súd rozhodnutia nižších súdov zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie, uvedené však nemožno žalovanému pričítať ako zavinenie na zastavení konania) a niet ani meritérne rozhodnutie a nie je zistené, či žaloba bola podaná dôvodne. Prvkom zavinenia môže byť aj odpadnutie predmetu sporu, pretože nič z toho nemožno pričítať na ťarchu toho, kto sa iba bránil. Pokiaľ jedna procesná strana zavíni, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritérne rozhodnuté a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania.

38. Odhliadnuc od osobitostí daného prípadu (spočívajúcich predovšetkým v tom, že žalobca dosiahol v spore to čo sledoval) by bolo možné vyvodiť, že to bol žalobca, ktorý svojím späťvzatím zavínil zastavenie konania, nakoľko na strane žalovaného subjektu nebolo preukázané také neskoršie správanie sa z jeho strany, ktoré by bolo možné považovať za súladné s navrhnutým žalobným petitom. Tiež za dôsledok, že o veci nemôže byť meritérne rozhodnuté a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, nemožno viniť žalovaného iba preto, že so späťvzatím žaloby žalobcom súhlasil avšak s dôrazom na to, že podľa jeho názoru žiadne vážne dôvody na nesúhlas pokračovania v konaní neexistovali (s čím sa odvolací súd stotožňuje). Avšak podľa názoru odvolacieho súdu je treba pri rozhodovaní o trovách konania prihliadať na osobitosti daného prípadu opísané vyššie (týkajúce sa priebehu konania a správania žalobcu, ako aj žalovaného v konaní), ide o výnimku, s akou zákon počíta, kedy záver súdu o tom, že je splnený predpoklad na náhradu trov nevylučuje, aby súčasne nedospel k záveru, že sú splnené predpoklady na aplikáciu ust. § 257 CSP (dôvody hodné osobitného zreteľa), kedy súd za daných okolností vysloví, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, pretože sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

39. Vzhľadom na argumenty uvádzané žalobcom ako aj žalovaným v tomto odvolacom konaní, s prihliadnutím na obsah spisu a priebeh doterajšieho konania, je odvolací súd toho názoru, že sú splnené podmienky upravené v citovanom ustanovení, keď dôvody hodné osobitného zreteľa odvolací súd vidí predovšetkým v skutočnosti, že vo veci samej žalobca bol plne úspešný, resp. dosiahol to čo v konaní sledoval, iné ako späťvzatie žaloby mu, ale vzhľadom na zmenený skutkový stav v dôsledku zrušenia právoplatných rozhodnutí súdu v mimoriadnom opravnom konaní vyvolanom žalovaným ani neostávalo - späťvzatie žaloby nebolo motivované nesprávnym odhadom úspešnosti konania, ale snahou o ukončenie sporu, ako to vyplýva z dôvodov späťvzatia odvolania. Odvolací súd preto považuje za spravodlivé a rozumné usporiadanie veci, keď strany budú hradiť trovy konania aj trovy tohoto odvolacieho konania podľa ust. § 252 CSP, podľa ktorého, každý platí výdavky, ktoré mu v konaní vzniknú.

40. Odvolací súd uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách konania vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zmenil podľa § 388 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva (§ 255 ods. 2 CSP), keď každá zo strán mala úspech len čiastočný.

41. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).